

на циганката. Тя пакъ стана и донесе една голѣма буца мазно вкусно сирене. Той ни накара да отворимъ нашитѣ комати и така постави вжтре по едно голѣмо парче. Въ една минута сиренето се стопи въ коматитѣ и ний ядѣхме вече сжшинска баница.

Не се съмнявамъ, че сте яли вкусни яденета, но топла пита съ сирене — такава, каквато ни даде циганинътъ, — не сте яли.

Единиятъ отъ другаритѣ, трогнатъ отъ гостоприемството, ми прошепна:

— Ще му дадемъ всички-тѣ си пари!

— Да! — потвърдихъ азъ. Циганинътъ ни покани да седнемъ и съ видима гордостъ започна да ни следи какъ ядемъ.

— Сладко ли е? — пита той отъ време на време.

Ний отвръщахме само съ поклащане на глави, защото устата ни бѣха пълни съ зальци и не можехме да говоримъ.

Стариятъ бѣше доволенъ. Той извика нѣщо на дветѣ деца и тѣ се изправиха едно срещу друго. Старата циганка му поднесе кафе, седна до него и запѣ срещу циганчетата. Тѣ дигнаха ржце и започнаха да играятъ предъ насъ. Разкършили гъвкави тѣлца, тѣ сръчно подскачаха, чаткаха съ прѣстчета и весело ни поглѣждаха.

Когато гостоприемството стигна върха си, ний станаме.

Трѣбваше да вървимъ. Тогава азъ, касиерътъ на дружината, извадихъ отъ джеба си всичкитѣ пари, които пазехъ, и ги подадохъ на стария.

— Благодаримъ ти, чичо. Паритѣ сж малко, но нѣмаме повече...

Стариятъ кивна съ глава и се засмѣ.

— Не трѣба пари, момчета! Гости пари не плащатъ. — Той взе пари-